

10 Day Dog Challenge revisited

-door Femke Lagaaij-

Nietsvermoedend nam ik de handschoen op die Ed Booter de deelnemers aan de 10 Day Dog Challenge had toegeworpen. De opdracht van de FB challenge was 10 keer een foto te posten zonder commentaar. Ed stelde voor één van die foto's nu mét commentaar naar 'De Jachthond' te sturen, zodat er in het wedstrijd-loze-corona-tijdperk toch nog wat te beleven slash lezen viel.

Tezamen met de foto die ik 5 mei plaatste (zie hiernaast), stuurde ik het volgende commentaar naar 'De Jachthond': "Jennifer Ross maakte deze foto na afloop van de SJP rond kasteel Doorwerth op 20 augustus 2016. Charlie was, nog geen dertien maanden oud, met 75 punten derde geworden in de B en sleepte daarmee de prijs voor de best presterende jonge hond in de wacht. Ik gebruik de dummy -onderdeel van het prijzenpakket- nog steeds. Stichting Jachthondentrainingen Zwiep: dank voor de mooie herinnering!"

Kort nadat ik de mail verzonden had, reageerde de redactie van De Jachthond: leuk die paar regels, maar dat was niet de bedoeling, graag een heel artikel, twee pagina's, heb je tijd? De deadline is overmorgen.... Ik doe een poging.

Floyd

Vanaf 1986 hebben wij honden. Tot voor kort in de combinatie flatcoat-parson russell terriër. De terriërs waren vooral goed voor het contact met de buurt: met grote regelmaat leverde ik bloemen af bij mensen van wie de kuikens waren vermoord, het konijnenhok omver was getrokken of de kat de boom ingejaagd. Met de flatcoats trainde ik (ook). Wanneer we een paar B-diploma's hadden gehaald, gingen ze voortaan op jacht met mijn man.

In 2011 zochten we een opvolger voor onze op 15,5 jarige leeftijd overleden flatcoat Livet en een nieuw maatje voor flatcoat Dylan en parson Bella. We kwamen uit bij Quails, de kennel van Ditmar Duinkerken. Zij stelde voor om gezamenlijk eigenaar te worden van de reu die we uitkozen. We hadden grootse plannen: zij zou met Floyd, zoals we hem noemden, de shows lopen en ik ging proberen een A-diploma met hem te halen. En dan zouden we samen een aantrekkelijke dekreu hebben. Opgetogen gingen we aan de slag. Mij leek het een mooie uitdaging om de jachthondensport wat serieuzer aan te pakken. Met trainingsmaatje Wim de Vries startten we bij trainer Gerard van Beek. Dat heeft hij geweten....

Floyd bleek over een zeldzaam sterke wil in combinatie met een niet al te groot verstand te beschikken en liet zich weinig gelegen liggen aan de plannen die wij misschien met hem hadden.

Op zijn voorhoofd stond in koeienletters: "Ik weet het beter" en "Laat mij het maar even oplossen". Wisselen, inspringen, naar links in plaats van naar

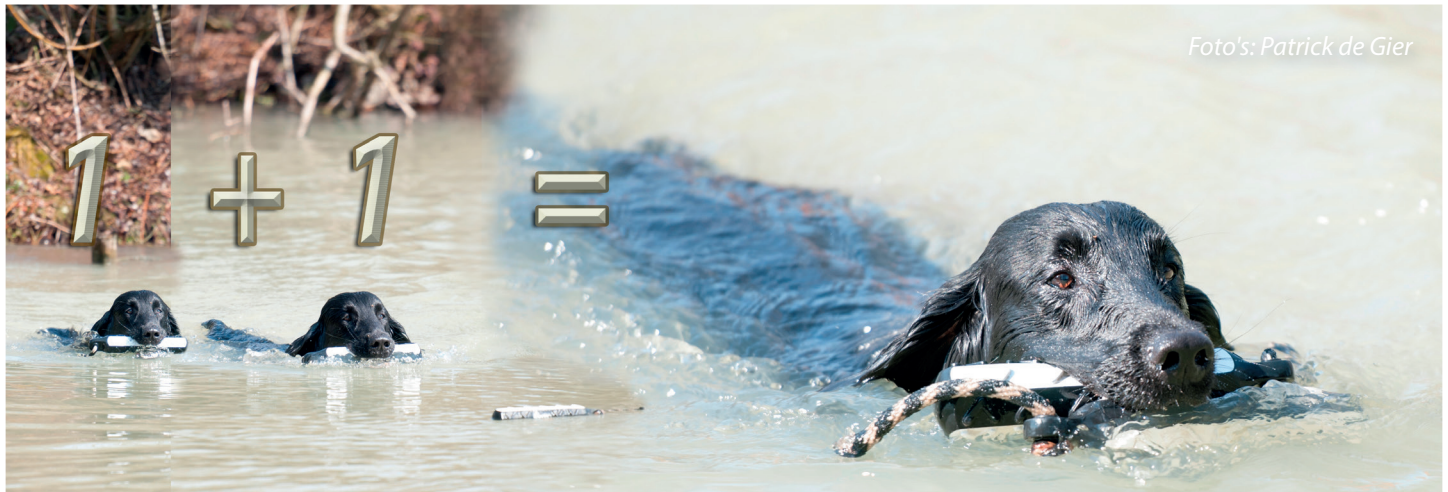
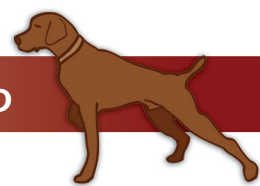

Foto: Jenny Ross

rechts of juist andersom, plassen met de dummy in de bek, het apport voor me neergooien. En dan al die andere dingen die je niet wil. Hij dreef mij tot wanhoop. Gerard bleef uiterst geduldig: op een van de trainingen heeft hij minstens 30 x de dummy weggehaald waar Floyd op insprong, maar tevergeefs. Meneer had z'n eigen agenda.

Shows

Ditmar ondertussen, scoorde uitstekend op de eerste paar shows. We hebben nog een paar fraaie bekertjes daarvan getuigen. Gaandeweg werd ook zij iets minder optimistisch over de kans op het Nederlands Kampioenschap, waar we nog slechts een paar punten van verwijderd leken. Floyd verloor zijn enthousiasme voor het showen en bij elk volgend optreden straalde hij sterker uit dat dit spelletje hem totaal

niet interesseerde. Kop afgewend, staart omlaag. Dat leverde weinig waardering van de keurmeesters op, zodat Ditmar en ik besloten de handdoek in de showring te gooien.

Vervolgtraining

Op enig moment kwamen Floyd en ik terecht bij een andere trainer: Rudi Meerwijk, velen kennen hem nog. Rudi vroeg ons te laten zien hoe ver we waren en concludeerde, nadat hij Floyd en mij drie minuten aan het werk had gezien, "Goed, die kan dus echt helemaal niets. Laten we bij het begin beginnen." Aldus geschiedde. We hebben ook met Rudi eindeloos ingezet op alle basisvaardigheden. Steadiness, volgen, netjes afgeven, blijven, komen. En hebben dat vervolgens proberen uit te bouwen met al het andere dat je tijdens de jacht en de wedstrijden onder de knie zou moeten hebben. Markeren, slepen, lijnen, waterwerk, verloren zoek, hindernissen. Het bleef eigenlijk een gevecht tegen de bierkaai, dat Ruud menigmaal deed verzuchten: "Fem, stop er maar mee en neem een Labrador." Ik was inmiddels ook enigszins desperaat. Zo veel energie en tijd investeren met zo weinig output, dat motiveert niet, maar opgeven...

SJP's

In 2015 viel dan toch het doek: op twee achtereenvolgende SJP's kregen we een D. De eerste heb ik verdrongen, die tweede echter staat me nog helder voor de geest: op een groot weiland stond keurmeester Marinus Roseboom klaar voor beoordeling van het markeer-apport. Floyd zat keurig naast me, markeerde feilloos, sprintte in een

kaarsrechte lijn op de eend af, bleef er een tel boven hangen en draaide zich toen op zijn rug om uitgebreid in de eend te gaan rollen. Eindelijk drong tot me door dat deze hond het niet in zich heeft. Einde wedstrijdcarrière van Floyd.

Huis/erfhond

Mijn man heeft hem daarna nog een kans gegeven in het jachtveld, waar Floyd liet zien hoe goed hij is in wisselen, inspringen, de voorjager negeren. Toen hij op enig moment tijdens de drift midden op de snelweg stond, besloten we dat Floyd voortaan huishond zou zijn. En die rol vervult hij sindsdien met verve. Hij is intens tevreden hier in en rond het huis, speelt met onze vier andere honden en zo nu en dan krijgt hij tijdens de wandeling, net als de rest van het roedel, nog een verloren zoek of een apportje. Dat hij dan vrolijk voor me neergooit, who cares?

Charlie

Intussen was bij mij het wedstrijdvuur ontstoken en verlangde ik naar een getalenteerde hond. Tot mijn grote geluk kon ik een door Aldo en Erna Winkels gefokte labradorpup krijgen: Handsome Hauke the Second off April, oftewel Charlie. Na dertig jaar flatcoats voelde dat wel een beetje als vreemdgaan, maar het wende snel. Ik had een heilig voornemen: train simpel, zorg dat je geen fouten maakt. Voor die les ben ik Floyd dankbaar.

Charlie is een fantastische hond. Stabiël, gedreven, slim. Het is een feest om met hem te werken, ik leer veel van hem. De foto van 5 mei -waar het hier om

begonnen was- straalt uit hoe blij ik ben dat met hem het tij gekeerd is. Van alle frustratie met Floyd, naar puur plezier met Charlie.

Onze eerste A haalden we voordat hij twee werd, de volgende kwam kort daarop binnen. En zo kon ik voor het eerst in mijn leven meedoen aan MAP-pen, plaatsten we ons de afgelopen jaren voor de Artemis, de LKN Jachttrofee, the Best of the Best en bijna -we werden afgelopen jaar nummer 19- voor de Nimrod. Dat laatste lag niet aan Charlie, maar aan mij. Ernstige oogproblemen vanaf het begin van vorig jaar en het overlijden van mijn moeder midden in het wedstrijdseizoen, trokken hun sporen.

Corona

Charlie is nu bijna vijf. We hebben deze corona-tijd op een wat lager pitje doorgetraind, Natuurlijk missen we de wedstrijden, de spanning in de aanloop naar het MAP seizoen, maar ik citeer hier de laatste strofe uit een sinterklaasgedicht (dat kan toch best, midden in de zomer?) voor mijn trainingsmaten:

Sint vraagt zich af, wat bezielt die mensen, wat is hun doel? Hij kan er niet bij met zijn verstand of gevoel. De Nimrod, zou dat werkelijk zalig maken? Of moet je voor teleurstelling waken? Bedenk, terwijl de Air&Go weer eens luid kwaakt, Het is de weg er naar toe die gelukkig maakt....

Dankzij corona is de weg -wat ook het doel is- langer geworden voor ons allemaal. Misschien moeten we daar dankbaar voor zijn.